

Foraaret kommer, glemmer vi allesammen den lange Vinters Plager.“

Men han hørte intet længer. Han var sunken hen i den mørke, grublende Fortvivlelse, der dannede et af Drukkenskabens Stadier hos ham.

Omsider løftede han sit tunge Hoved.

„Veed De, hvad jeg troer?“ sagde han med en hæs, ligesom fremmed Stemme, idet ogsaa han opløftede sin Haand. „Der er noget Troldskab i Luften herude paa Landet . . . noget Djævelskab et eller andet Sted —“

„Men Hr. Aggerbølle dog!“ klynkede Fruen. „Det sagde De ogsaa forleden. De gør os jo saa uhyggelig tilmode.“

„Forlad mig, bedste Fru Villing . . . men De forstaar mig ikke! Jeg troer hverken paa Spøgelser eller Aander eller paa Genfærd med Hovedet under Armen . . . den Slags Tossehistorier overlader jeg til Hængetrynerne at give tilbedste! Men jeg siger, der er noget andet Troldpak herude . . . noget, som stjæler Livskraften fra os, Fru Villing, . . . som malker Sjæl og Blod og Marv ud af Kroppen paa dem, hvis Vugge ikke har staaet herude under den store Himmel . . .“

„Hør nu, Aggerbølle,“ afbrød Villing ham, „lad Dem for Guds Skyld ikke saaledes henrive, bedste Ven; . . . lav Dem et lille Glas til og se at komme paa lidt mindre triste Tanker. Vi skulde vel ogsaa have vor lille Sjavs iaften. Vi kan saamænd alle tre trænge til en Smule Opmuntring i disse tunge Tider.“

Ligesom vaagnende af Drømme rettede Aggerbølle sig op og foer sig med bægge Hænder gennem Haaret under den hæftige og vedholdende Skudren, der var ham egen. Med et usikkert Blik skelede han op til Uret paa Piedestalen og mumlede:

„Jeg skulde vel se at komme hjem . . . Jeg troer, jeg lovede min Kone — —“

„Nej, veed De hvad, kære Ven . . . i den Sinds-